

Prædiken til Midfaste

Joh. 6, 1-15

Det er forår. Tidligt forår. Erantis og vintergækker titter frem. De første mennesker har allerede fået jord under neglene. Vinteren er slut. Solen er ved at få magt. Men det er stadig rigtig koldt, der er ikke meget der kan gro under disse forhold, alt er stadig meget gråt.

Så længe det er vinter, må man nøjes med det, man har. Man må leve fra dag til dag. Det er ligesom med historien mannaen i ørkenen. Historien står i Det gamle Testamente og handler om dengang, Moses vandrede igennem ørkenen i 40 år sammen med en helt utrolig masse mennesker. 40 år er lang tid. Undervejs blev der født nye børn, og gamle døde af alderdom. Hver morgen, fortælles det, pakkede de deres telte sammen for at gå til et nyt sted. De levede som flygtninge, altid på farten, og kunne ikke dyrke noget på deres vej. Der var heller ikke tid til at lege eller gå i skole. De var så forjagede, at de ikke engang havde tid nok til at blive så lang tid på et sted, at deres brød kunne nå at hæve. Det var egentlig ganske umenneskelige forhold at leve under. Hvis ikke det var fordi, det hver dag regnede med manna, så er jeg sikker på, at ingen af dem var nået frem til det forjættede land. De var alle dø-

de, inden de nåede i sikkerhed. Men fra Det gamle Testamente ved vi, at ligesom duggen dækkede mannaen hver morgen jorden. Det var en stor hjælp. Men desværre kan man ikke samle manna sammen og gemme det til senere. Menneskene kunne kun samle så meget, at de lige akkurat kunne opretholde livet, en dag ad gangen, men så heller ikke mere. *Selvom de ikke sultede, led de alligevel nød, for de levede hver dag i uvished om, hvad den næste dag mon ville bringe dem, og de frygtede altid, at de snart skulle dø.*

Sådan, fortælles det, levede menneskene. Til sidst slog menneskene sig ned, fik masser af tid til at dyrke jorden og lade brødene hæve, i landet, der flød med mælk og honning.

Selvom de ikke sultede, led de alligevel nød, for de levede stadig hver dag i uvished om, hvad den næste dag mon ville bringe dem, og de frygtede altid, at de skulle dø.

For ser du, mennesket skal ikke leve af brød alene. Der skal faktisk meget mere til. Vi mennesker har nemlig brug for at blive knuselsket med hud og hår. Alle behøver at blive holdt af, sådan som man nu engang er. Og vi har faktisk også brug for at få lov til at elske andre mennesker. Desværre er det der med den betingelsesløse kærlighed rigtigt svært

Redaktion

Valgmenighedspræst
Margrethe Dahlerup Koch
V. Strandbjerg 32
6950 Ringkøbing
mdkoch@mail.dk

Sognepræst
Søren Jensen
Byløkken 27
8240 Risskov
sjen@km.dk

Søndagslæsning
udkommer hver uge på
www.grundtvig.dk
– hvor man også
kan tilmelde sig
elektronisk nyhedsbrev
om Søndagslæsning

Grundtvigsk Forum
Farvergade 27
1463 København K
Telefon 3373 2800
vartov@vartov.dk

for mange mennesker, især voksne. Ofte lykkes kærligheden bedst for os i familien, i det lidt skæve (asymmetriske) forholdet mellem børn og voksne, hvor der altid er nogen, der har mere brug for hjælp end andre. Gang på gang må man konstatere, at mennesker faktisk kan dø af for lidt omsorg og kærlighed. Det er bare vigtigt, at der er nogen, der tager hånd om os, og at vi kan få lov til at drage omsorg for andre. Jeg ved ikke, hvorfor det er sådan, men sådan er det altså.

Evangeliet vil vide, at dengang Jesus vandrede på jorden, gjorde han alt for, at alle mennesker kunne få lov til at opleve, hvor livgivende kærligheden er. Jesus gjorde, hvad han kunne for at vise os, at kærligheden findes overalt, hvor der er mennesker. Kærlighedens liv har ingen ende.

Beretningen om madpakken, som vi hørte i dag, med de fem stykker brød og to sild, der kunne mætte over 5000 mand foruden kvinder og børn (og så var der ovenikøbet så meget i overskud, at man kunne fylde 12 kurve), er jo ikke nogen helt almindelig madpakke. Her er langt mere end til dagen og vejen. Her er pludselig nok til mange dage. Det er beretningen om, at kærligheden og omsorgen giver os mulighed for at leve i tryghed. Ingen behøver længere at frygte fremtiden og døden, men kan leve håbefuldt i troen på, at det ender godt.

Sådan er det stadigvæk. Vi har lov til at leve i tillid til, at vi er Guds elskede. Så når du ikke kan holde dig selv eller de andre ud, så må du tro, at Gud, trods alt, både formår at holde af dig og de andre.

Man kan sige, at alle mennesker har sådan

en forunderlig madpakke med sig fra fødslen af, ligesom fugleungen har sin æggebomme. Vi er livgivere. Som apostlen Paulus siger: ”Gud ... give jer al nåde i rigt mål, så I altid i alle måder har nok af alt og endda overflod til at gøre godt”. Vores madpakke er evnen til at gøre noget godt i verden – at gøre en afgørende forskel. Vi er som skabt til både at skabe og redde liv. Jo mere man deler ud af sine kræfter, sin hjælpsomhed, sin glæde, sine smil, des flere bliver der.

Vinteren igennem har det været meget mørkt. Vi har holdt os inden døre. Mange har gået til gymnastik for at holde kulden fra døren og kroppen varm. At hoppe og springe, at grine og pjatte, at koncentrere sig og få sved på panden, at lege og tumle er en måde at bruge løs af sin livsglæde, sin madpakke.

Nu er det forår. I denne weekend er gymnastikopvisningerne i fuld gang, og man kan opleve glæden ved alt det, man selv kan og glæden ved samværet med de andre – alt det man kan i fællesskab. Ofte viser det sig, at vi faktisk kan meget mere, end vi tror. Forrige weekend var der også landsindsamling til Folkekirkens Nødhjælp. Vi samlede ind til mennesker, som lider nød, som lever på flugt. Vi skal huske, at når vi samler ind for siden at give nødhjælp, giver vi langt mere end penge og mad. Vi giver mennesker mulighed for at leve i håbet om en fremtid. Vi kan gøre en forskel. Mennesket er som skabt til ikke bare at redde liv men også at fremme livet, både hos os selv og ud over hele jorden.

Jamen, er der mange der tænker: Nyttet det

noget? Ja, det nytter noget. At give sit bidrag, at lægge penge i indsamlingsbøsserne, er som at lægge et lille frø i jorden. Vi gør det i troen på, at det, vi gav ud, en dag vil spire og gro, vokse og modnes, så man en gang ude (måske langt ude) i fremtiden kan høste frugterne af vores indsats.

Iben Tolstrup

Hove-Hygum-Tørring

Salmer:

826, 433, 31, 369, 476, 11